

ligger jo med Industriraadets Formands Billigelse inde hos Jeppe i Kassen. Den ligger i en ny Kommission! Endskønt dette Ministerium er en inkarneret Modstander af alle Kommissioner, hvad vi har faaet et levende Eksempel paa, har man alligevel lavet en ny Kommission, og dér ligger Toldspørgsmaalet. De Konservative kan gaa hen og lette lidt paa Laaget og kige ind — og de vil se, det ligger i god Behold derinde.

Og Skattelettelsen! Ja, den ligger langt ude i Fremtiden. Den ligger og venter paa den forventede Indtægtsnedgang. Og Landmandsbankens Ordning med et Statslaan som Løkkemiddel for Erhvervene, der mangler Kredit og Kapital! Det maa vente baade Vinter og Vaar, thi nu kan man ikke forsvare at gennemføre slige storstiledede Planer. Det var kun overfor den forrige Regering, man kunde forsvare at raabe baade i Tide og Utide paa, at nu maatte man have en Løsning af disse Opgaver.

Vi overlader altsaa gerne dem, der har Lyst til at agere med i det politiske Drama, som Regeringen nu har taget Initiativet til, at agere. Vi har bekæmpet de Planer, som nu foreligger, da de skitseredes for os under Valgkampen, og det kan ikke forundre nogen, at vi nu erklærer os rede til at gøre, hvad vi kan, for at hindre denne storstiledede Plyndring af Fattigfolk; ingen kan forundres over, at vi vil opbyde, hvad vi besidder af Midler, for at hindre den forøgede Arbejdsløshed og den forøgede Nød, som vil blive Følgen af disse Forslags Vedtagelse. At de vil være til Velsignelse for nogle enkelte Godsejere og nogle faa Bykapitalister, bestrider vi ikke, men vi føler ingen Forpligtelse til at varetage disses Interesser.

Jeg ser i det konservative Proprietærorgan her i Hovedstaden, at man i Dag venter, at vi vil fremsætte en Dagsorden mod Ministeriet. Nej, det føler vi ikke nogen større Trang til. Vi føler det nemlig ikke som vor Opgave at lette det konservative Partis Stilling, thi selvfølgelig vilde det være den letteste og behageligste Stilling for det konservative Parti, om det nu kunde indskrænke sig til at tale om en Dagsorden, der udtrykte Mistillid til Ministeriet, og sige: det kan vi naturligvis ikke i dette Øjeblik være med til; saa var de fri for at tale om denne kedelige, besværlige Plan, som Partiet jo før eller senere skal gaa ind paa. Nej, vi vil netop give den nødvendige Tid for de konservative Repræsentanter til at forklare os i alle Enkeltheder, hvilken fortræffelig Enighed der eksisterer indenfor det konservative Parti og i den konservative Presse — hvad

jo hver Dag bærer Vidnesbyrd om —, og hvilken Enighed der er mellem det konservative Parti og Føreren for den antisociale Sammenrotning, som i Øjeblikket regerer. Og naar vi saa har hørt det konservative og andre Partiers Ordføreres Forklaringer, er vi rede til at følge med i den saglige Behandling for at gøre, hvad vi kan, for at afværge Gennemførelsen af det Misfoster til en Krisepan, der her foreligger. Der er ikke Grund til at vente vor Tilslutning til disse Planer — jeg holder ikke af, at man skal gaa omkring med fejle Forudsætninger —, der er ingen Grund til at vente vor Tilslutning til en Plan, som i den Grad er fjendtlig overfor den ene Del af Befolkningen og venlig i sin Hensigt overfor Overklassen. Vi vil stadig erindre, og ikke mindst under Behandlingen af denne Plan, hvad en afdød gammel Venstremand har sagt: Den lumpneste Politik er den, der gaar ud paa at rotte de rige sammen for at sætte Foden paa Nakken af dem, der ingenting har. Vi ved, at en saadan Politik ikke i Længden vil blive den sejrende, den kan have en forbigaaende Medvind, saaledes som det synes at være Tilfældet nu, men den vil ikke i Længden kunne blive den sejrende, den maa paa Grund af Lumpenheden før eller senere blive fordømt af Vælgerne.

Pürschel: Jeg skal først tillade mig at henvende nogle Ord til det ærede Medlem Hr. Stauning. Dette ærede Medlem vilde kunne anke over en ændret Tone fra Regeringens Side, hvis han ikke selv havde været Statsminister og da havde præsenteret os en ændret Tone i et saadant Omfang, at man aldrig har hørt Mage — nu har han fundet den gamle igen. Han vilde kunne anke over et ændret Tempo, hvis han ikke selv havde været Chef for en Regering, der, efter som Opposition at have krævet det hurtigst mulige Tempo, anslog det langsomst mulige, han vilde kunne anke over Valutapolitikken, hvis han ikke selv havde været en af Hovedmændene for at gennemføre den, og han vilde endelig kunne anke over, at Indenrigsministeren afbrød ham med Ordene: Skrækkeligt Vaas, hvis han ikke selv havde afbrudt mig paa nøjagtig tilsvarende Maade, den Gang han var Statsminister.

Det ærede Medlem talte om, at Arbejderne havde betalt 90 Mill. Kr. til Arbejdsløshedskasserne siden 1920. Jeg har foran mig liggende to Regnskaber fra smaa Hjem, som i sin Tid har været offentliggjort i „Social-Demokraten“. I det ene oplyses der: Jeg har en Ugeløn paa 67 Kr. 36 Ø.